

Jamsai

เมื่อเธอเสียดายต้องมาเจอกับคนแบบนี้มันอาจจะเหนื่อยเกินไป

ความรักที่มีคนแพ้เป็นหัวใจจึงเริ่มต้น

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

Jamsai

ทดลองอ่าน

C-1
Little Bro
น้องเล็ก (สุดมัน)
คนนี้...
เป็นคนของเธอ
100%

PeePigga ธีม
kanapy nw

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมึน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100%

PeePigga เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2507-9

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่บั้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

ชีสเค้กมันม่วง สมูทตี้มันม่วง บราวนี่มันม่วง~ แหมम्म แค่อ่านเมนูขนมหวานที่พระเอกกับนางเอกของเราขยันทักกันทั้งเรื่องแล้ว มยองนังก็อดน้ำลายหกไม่ได้เลยค่า สาบานจริงจิงจิงว่าไม่ได้หกเพราะความหล่อของพระเอกเรา (ถึงพระเอกจะน่ารักมากๆ ก็เถอะ ว้ายยย >||<)

แน่นอนเลยว่า 'C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมิน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100%' เป็นผลงานใหม่แกะกล่องของนักเขียน 'PeePigga' ของเรานั่นเอง มยองนังขอแอบกระซิบนิดนึงว่านอกจากน้องเล็กอย่าง 'ชีวาน' แล้ว ยังมีพี่ชายอีก 2 คน สามารถไปติดตามพวกเขาได้ใน 'C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก 100%' กับ 'C-9 Middle Bro พี่รอง (แสนอินดี้) คนนี้... รักเธอ 100%' ซึ่งเรื่องราวของพวกเขารับรองสนุกไม่แพ้กันเลยทีเดียว!

ว่าแล้วมยองนังขอตัวไปหาซื้อพีๆ ของชีวานมาอ่านให้ชุ่มชื่นหัวใจก่อนนะคะ แล้วก็รีบไปซื้อขนมปังมันม่วงมากินด้วยชะหน่อย อ่านนิยายไปกินขนมไปมันต้องเพลิดเพลิดแสนสบายอุราแน่ๆ ฮ่าๆๆๆ ^O^ แล้วเจอกันใหม่ค่าา

ด้วยไม่ตรีจิต

สาวน้อยมยองนัง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

เป็นครั้งแรกเลยที่ PeePigga แต่งนิยายเป็นเชิตร่วมกับนักเขียนท่านอื่น! ตื่นเต้น
มากกกก~

เรื่องนี้อยู่ในเชิตรี 'ครอบครัวตระกูลซี' (เชิตรีนี้มีสามเรื่อง อ่านแยกกันได้ แต่ถ้า
จะให้สนุกที่สุด แนะนำให้อ่านทุกเรื่องค่ะ อธิ) แต่งเรื่องนี้แล้วเพลินมาก เพราะน้องมิน
(ฉายาที่ใช้เรียกพระเอก) เห็นแก็กิน เอ๊ย ชอบของกินเหมือนคนแต่งเลย (ฮาาา) ยังไ
ก็ฝากให้อ่านดูน้องมินด้วยน้ำ รวมถึงพี่ๆ ของน้องด้วย ทั้งสามเรื่องในเชิตรีนี้คือ

- C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก 100% (CandyCat เขียน)
- C-9 Middle Bro พี่รอง (แสนอินดี้) คนนี้... รักเธอ 100% (JOLLY' M เขียน)
- C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมึน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100% (PeePigga
เขียน)

ขอบคุณทุกคนที่มีส่วนทำให้นิยายเรื่องนี้มีโอกาสได้ตีพิมพ์
เป็นรูปเล่ม ขอขอบคุณพี่ตูน (CandyCat) และน้องจ๋อม (JOLLY' M)
ที่ชวนไปแต่งเชิตรีและคอยให้คำแนะนำตลอด ซึ่งใจมาก~
ขอบคุณคนอ่านทุกคนด้วย ทั้งที่ติดตามอยู่แล้วหรือที่
เพิ่งรู้จักกันก็ดี ยินดีที่ได้รู้จักนะค่ะ แวะไปคุยกันได้ที
เพจ PeePigga รักคนอ่านน้า~ ♥

PeePigga

ชื่อเล่น : ซีวัน...แต่ไม่ค่อยชอบชื่อนี้เท่าไร ขอเปลี่ยนเป็น 'ซีวาน (C-wan)' แล้วกัน (อายุ 17 ปี)

เกิด : 1 กรกฎาคม 25xx

นิสัยคร่าวๆ : ชอบทำหน้ามึน นิ่ง เงียบ ไม่ใช่เรียบร้อย แค่นี้ก็เจอพูด
มีความคิดเป็นของตัวเอง ยอมฟังแต่อาจจะไม่ทำตาม (คือเงียบ)

ฉายา : คนหน้ามึน, ซีวานผู้ไม่สนใจใคร่สิ่งใดในโลก

สิ่งที่ชอบ : อาหารฝีมือพี่ซีโฟร์ ขนมหวานทุกชนิด (ยกเว้นที่มีส่วนผสม
ของกาแฟ)

สิ่งที่เกลียด : กาแฟ อาหารหรือขนมที่มีส่วนผสมของกาแฟ
กลิ่นกาแฟ และการถูกล้อเลียนในเรื่องที่น่ารำคาญ

งานอดิเรก : อ่านหนังสือ เล่นเกม ทำหน้ามึน

ความสามารถพิเศษ :

- อ่านหนังสือได้ทุกที่ ทุกสภาวะแวดล้อม (ยกเว้นที่ที่แสงไม่พอ)
- อยู่ในที่เสียงดังแค่ไหนก็ยังนั่ง เพราะถ้าทนความบ้าของพี่ๆ ที่บ้านได้
เรื่องโหวกเหวกไวววายทุกสิ่งบนโลกก็แค่เรื่องจ๊ับๆ (เสียงก็แค่เข้าหูซ้าย
ทะลุหูขวาไป ไม่สนใจ)

- กำจัดแมลง ปลวก หนอนให้ตายด้วยมือเปล่าได้

อยากบอกอะไรกับพี่ๆ : ไม่มีหรอกครับ แต่ถ้าให้พูดก็...

"ถึงพี่ซีไฟร์...เมื่อไหร่พี่จะทำขนมหวานได้อร่อยซะที ผมขี้เกียจไปซื้อขนมที่ร้านนอกบ้านกินละนะ (แต่รู้แหละว่าคงยาก เพราะพี่ซีไฟร์ทำขนมที่ไรกินไม่ได้ทุกที)"

"ถึงพี่ชียนาน...ไปเที่ยวหลายๆ ที่ก็ซื้อขนมมาฝากน้องบ้าง อะไรอร่อยก็ซื้อมาหน่อยเหอะ รอของฝากอยู่นะครับ"

8

บทนำ

ผมชื่อ...ชิวาน

สถานะเป็นลูกชายคนเล็กของบ้าน มีพี่ชายสองคนชื่อ 'ซีไฟร์' (พี่คนโต) กับ 'ชียนาน' (พี่คนรอง) พวกเราพี่น้องเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แม่เป็นคนไทย พ่อเป็นชาวอเมริกันรูปร่างสูงใหญ่ ซึ่งผมเหมือนแม่มากกว่าพ่อนะ นัยน์ตาและผมสีน้ำตาลเข้มเหมือนแม่ หุ่นก็ตัวเล็กเหมือนแม่ 'ไม่ได้กำยำล่ำบึกเหมือนพี่ๆ (โดยเฉพาะพี่ซีไฟร์ นั้นนะหมียักษ์แต่งคอสเพลย์เป็นคนชัดๆ) แต่อย่างน้อยผมก็ได้ความสูงมาจากพ่ออยู่บ้างนะนะ หุ่นผมเลยค่อนข้างสูงถ้าออกกำลังกายจริงๆ จังๆ ก็คงจะสร้างกล้ามเนื้อได้บ้าง ซึ่งผมขี้เกียจอะ ถึงจะมีเล่นกีฬาบ้างแต่ก็ไม่ได้เล่นจริงจัง แค่ออกกำลังกายเผาผลาญพลังงานจากการกิน (ที่ค่อนข้างเยอะ) ของผมในแต่ละวัน ไม่ให้ตัวเองรู้สึกอึดอัดตัวเท่านี้เอง

แล้วที่จริงผมก็ไม่ได้ชื่อชิวานหรอก แต่ชื่อ 'ชิวัน' ต่างหาก...

'ชิวัน' เป็นชื่อที่แม่ผมตั้งให้เพราะผมเกิดวันที่หนึ่ง และมีพี่ชายสองคนที่ชื่อขึ้นต้นด้วย 'ซี' อยู่แล้ว แม่เลยตั้งง่าย ๆ ว่าชิวัน ไม่มีความหมายพิเศษอะไรหรอก แล้วผมก็ไม่ได้มีปัญหาเกี่ยวกับชื่อตัวเองด้วย จนกระทั่งไม่กี่ปีที่ผ่านมาตอนนั้นผมอยู่ ม.ต้น มีเพื่อนต่างห้องที่ไม่ชอบชื่อนี้หน้าผม สมมติว่าชื่อ นาย ก ละกัน นาย ก คิดยังไงไม่รู้ถึงเอาชื่อผมไปเสิร์ชกูเกิล แล้วเจอว่าชื่อผมพ้องกับผลิตภัณฑ์กำจัดเห็บเหูหนึ่งที่ผมเองก็ไม่ได้รู้จักเหมือนกัน แต่เอาเป็นว่าหลังจากนั้นเขาก็เรียกผมว่า 'ไอ้เห็บ' เรียกคนเดียวไม่พอ ยังพานป่าวประกาศ

บอกคนอื่นให้เรียกต่อๆ ไปอีก

คือออ ไม่ได้อายนะ แต่รำคาญเข้าใจปะ ผมโคตรรำคาญนาย ก กับเพื่อนของเขามากๆ คิดว่าการที่ผมมีพี่ชายคนโตชอบแหกปากร้องเพลงเสียงผิดคีย์ที่บ้านมันน่ารำคาญแล้วนะ แต่อย่างน้อยพี่ชายยังมีข้อดีตรงที่ทำอาหารอร่อย ผมเลยพอมองข้ามข้อไม่ดีของเขาและทำเป็นไม่สนใจได้ แต่นาย ก นี่ไม่เคยทำอะไรให้ผมรู้สึกโอเคเลย ผมถึงเริ่มเกลียดเขาละ

แต่ก่อนที่ผมจะเกลียดเขาไปมากกว่านี้จนผล做什么อะไรที่ไม่ค่อยดีตอบได้นาย ก และเพื่อนๆ ก็มีเพื่อนผู้หญิงในห้องกลุ่มหนึ่งออกโรงช่วยผม (มารู้ทีหลังว่าหนึ่งในเพื่อนผู้หญิงกลุ่มนี้มีคนที่นาย ก แอบชอบรวมอยู่ด้วย ซึ่งเธอแอบชอบผม และนี่น่าจะเป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นาย ก เกลียดผม) เพื่อนผู้หญิงกลุ่มนั้นต่อว่านาย ก กับพรรคพวก บอกให้หยุดเรียกผมแบบนั้นแล้วกลับมาเรียกชื่อนเหมือนเดิม ซึ่งก็มีทั้งคนยอมและไม่ยอมหยุด แต่ก็ยังมีประเด็นเรื่องชื่อพ้องนั้นอีก ดังนั้นผมเลยบอกทุกคนไปว่า ผมจะเปลี่ยนชื่อเล่นล่ะนะ

ต่อไปเรียกผมว่า 'ซีวาน' ก็แล้วกัน...

ถามว่าชื่อ 'ซีวาน' นี้ได้มาแต่ใด เอาความจริงไหม จริงๆ คือชื่อมันออกเสียงคล้ายๆ กับชื่อเดิม แต่ลากเสียงยาวกว่า ซึ่งผมเคยได้ยินชื่อนี้ผ่านๆ หูจากทีวีหรือสื่อออนไลน์อะไรสักอย่าง เห็นว่าเป็นชื่อดาราเกาหลีมัง แล้วถ้ามองอีกมุมหนึ่งหน้าตาผมก็มีส่วนคล้ายไอดอลเกาหลีอยู่เหมือนกัน จึงไม่ได้ดูขัดอะไรถ้าผมจะใช้ชื่อเล่นเป็นภาษาเกาหลี (ผมมโนเองครับ) ซึ่งผมต้องการเปลี่ยนชื่อจริงจัง ถึงขั้นโทรไปขออนุญาตพ่อแม่แล้ว พ่อแม่ก็โอเค ไม่ได้ห้ามอะไรกับการเปลี่ยนชื่อเล่นและชื่อจริงของผม โดยผมเปลี่ยนเป็นชื่อเดียวกันคือซีวาน

ตั้งแต่นั้นมาทุกคนก็เรียกผมว่าซีวาน ไม่ว่าจะเพื่อนสนิทของผม อาจารย์หรือว่าใครๆ ยกเว้นแค่นาย ก และพรรคพวก ซึ่งผมเลิกให้ความสำคัญไปละ พวกนั้นก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากใช้ปากเป็นกระบอกเสียงโจมตีว่าร้ายคนอื่นจนในที่สุดพวกเขาก็เลิกล้อไปเอง เพราะเริ่มถูกคนอื่นๆ แบนที่ทำตัวหาเรื่องผมไม่หยุดหย่อน

10

แต่ อ้อ...ยังมีอีกสองคนที่ไม่ยอมเรียกชื่อใหม่ของผม นั่นคือพี่ชายทั้งสองของผมนั่นเอง พวกเขายังเรียกชื่อเดิม แต่ช่างเถอะ มนุษย์หมียักษ์กับมนุษย์หมีใหญ่นั้นอยู่นอกเหนือการควบคุม ผมไม่สามารถไปบังคับอะไรพี่ๆ สองคนนั้นได้

จนเมื่อขึ้น ม.ปลาย ผมเลือกสมัครสอบเข้าโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งซึ่งค่าเทอมสูงลิบ แต่ในขณะเดียวกันก็สอบเข้ายากโคตรๆ ด้วย (มีคนว่ามานะแต่ผมก็ไม่รู้สิกว่าข้อสอบจะยากตรงไหน) ผมกับกลุ่มเพื่อนสนิทสอบติดและได้เข้าเรียนที่นั่นแทบทุกคน แต่นาย ก และพรรคพวกไม่รู้เหมือนกันว่าได้สมัครสอบหรือเปล่า หรือสอบไม่ติดไม่รู้ แต่เอาเป็นว่าพวกเขาไม่ได้เรียนโรงเรียนเดียวกับผมแล้วละ ซึ่งก็ดี ค่อยสบายหูสบายตาขึ้นหน่อย

ผมและกลุ่มเพื่อนสนิทไม่ได้เข้าเรียนที่ห้องเดียวกันทั้งหมดหรอกนะ ก็คละๆ กันไปตามห้องต่างๆ เรียนตามคะแนนที่ได้ตอนสอบเข้า ซึ่งนอกจากเพื่อนเก่าแล้ว ผมก็ได้เพื่อนใหม่อีกเพียบ แน่่อนว่าผมแนะนำตัวกับเพื่อนใหม่ทุกคนว่าผมชื่อชิวาน ทุกคนก็เข้าใจตามนั้น ดังนั้นจึงมีน้อยคนมากๆ ที่จะรู้จักชื่อเล่นเดิมของผม

ปัจจุบันผมเรียนอยู่ ม.5 ชีวิตเด็ก ม.ปลาย ที่ผ่านมาของผมก็ไม่มีอะไรพิเศษ มาเรียนตามปกติ มีโคตบ้างบางวิชาที่น่าเบื่อ หลังเลิกเรียนก็ไปเตะบอล เล่นบาส เล่นเทนนิสกับเพื่อน ก็พอเล่นได้นะ ไม่ได้เล่นเก่งมากและไม่คิดจะเล่นจริงจังถึงขั้นเข้าร่วมชมรมกีฬาที่พวกประธานชมรมกีฬาต่างๆ มักจะมาชวนอยู่บ่อยๆ ก็อย่างที่บอกไปแล้วไง ผมเล่นกีฬาเพื่อไม่ให้รู้สึกตัวแน่นๆ เวลากินเยอะเท่านั้นเอง

คงเริ่มสงสัยกันแล้วใช่ไหมว่าผมกินเยอะขนาดนั้นเลยหรอ

คำตอบคือ...ใช่ครับ

ผมกินเยอะมาก โดยเฉพาะอาหารที่ฟู้ฟู้ พี่ชายคนโตของผมทำผมกินเกลี้ยงอะ แต่ถ้าวันไหนฟู้ฟู้ทำปริมาณเยอะเวอร์วังอลังการเหมือนจะทำกับข้าวเลี้ยงคนทั้งหมู่บ้าน อันนั้นผมก็กินไม่หมดหรอก แต่ยังไงก็ตามขอยืนยันว่าฟู้ฟู้ทำอาหารอร่อยมากจริงๆ ยังกะเซฟมาเอง อร่อยถึงขั้นผมต้องขอให้เขาทำข้าวกล่องให้ผมมากินตอนเที่ยงด้วย เพราะรสชาติกับข้าว

ที่โรงอาหารยังไม่ผ่านสำหรับผม (กินได้ แต่ไม่อร่อย)

แต่ก็มีอย่างหนึ่งที่พี่ซีโฟร์ทำไม่ได้คือขนมหวาน ซึ่งเป็นของโปรดของผม ผมเคยบอกให้พี่ซีโฟร์ลองทำแล้ว แต่มันคือยาพิษ มันคือผืนร้ายชัดๆ ผมที่เป็นคนชอบขนมหวานมากๆ ยังรับไม่ได้เลย กินไม่ได้จริงๆ เอาให้น้องหมา น้องหมาก็คงไม่กิน

ซึ่งชีวิตผมขาดของหวานไม่ได้ ผมก็เลยต้องไปตามหาขนมหวานจากร้านต่างๆ หรือร้านที่ขึ้นชื่อว่าอร่อยมากินให้หายอยาก แล้ววันหนึ่งผมก็ค้นพบร้านขนมหวานที่ถูกปากโคตรๆ อยู่ใกล้ๆ โรงเรียน ม.ปลาย ที่ผมเรียนอยู่นี่เอง (คือผมเพิ่งรู้จักร้านนี้ตอน ม.5 ไม่รู้ช่วง ม.4 ผมไปมุดหัวอยู่ไหนมา ถึงพลาดขนมเจ้าอร่อยร้านนี้ไปได้!)

แต่ข้อเสียคือร้านนี้เปิดเฉพาะตอนเย็น (เห็นว่ากลางวันจะทำขนมมั้งนะ ผมก็ไม่แน่ใจ) ถ้าเลิกเรียนช้าหรือเล่นกีฬานานไปหน่อย กว่าจะออกจากโรงเรียนไปที่ร้านขนมหวานแสนอร่อยนั้น บางทีก็ไปไม่ทัน ขนมหหมดก่อน

เหมือนวันนี้เป็นต้น...

โคตรหงุดหงิด!

ขนมหวานที่ผมชอบที่สุดของร้านนี้คือ 'ขนมปังมันม่วงนมสด' ผมเพิ่งรู้ว่ามันเป็นเมนูลิ้มเต็ดที่มีขายเฉพาะวันอังคาร และมีขายจำนวนจำกัด ซึ่งวันอังคารที่แล้วผมบังเอิญโชคดีมาทันตอนที่มันเหลือชิ้นสุดท้าย ผมเลยลองซื้อไปกิน

โหยยย สุดยอดเลย อร่อยอย่างเทพ!

วันอังคารในสัปดาห์ต่อมา (ซึ่งก็คือวันนี้) ผมว่าจะรีบมาซื้ออีก แต่ดันหมดก่อนซะงั้น ลองไปบอกเจ้าของร้านว่าขอสั่งทำแล้วคงไว่วล่งหน้า แต่เจ้าของร้านก็ไม่รับออเดอร์ บอกจะทำขนมแค่ตามตารางที่ตนเองวางไว้เท่านั้น (เจ้าของร้านโคตรอินดี้ เหมือนไอ้พี่ชีนายน์ พี่ชายคนรองของผมไม่มีผิด) วันนี้ผมเลยอดกินขนมปังมันม่วงนมสดเลย ซิ!!

ผมเดินกลับบ้านด้วยความหงุดหงิด โมโหหัวด้วยแหละ ตอนเช้าพี่ซีโฟร์ทำข้าวกล่องให้น้อยไป ไม่อิ่ม ยังไม่ถึงครึ่งกระเพาะเลย กะจะมากินขนมปังมันม่วงนมสดแสนอร่อยรองท้องก่อนก็ได้กิน กลับบ้านไปผมต้องได้

กินข้าว

หิวไฉย

ในใจคิดจั้น แต่หน้าผมยั้งนิ่ง ไม่ได้แสดงออกหรือไวยวายเป็นไร ชี้เกียจ
บ้านหน้าอะ ผมชี้เกียจคิดว่าเวลาไหนต้องทำหน้ายังงั๊ว ผมเลยตีหน้านิ่งๆ มินๆ
ตลอดเวลา หลายคนเห็นมักเข้าใจไปว่าผมกำลังงง ไม่มีมัน ง่วง หรือ
อารมณ์เสีย แต่ไม่ใช่ครับทุกคน ผมแค่ชี้เกียจแสดงออกทางสีหน้าครับ

บ้านผมกับโรงเรียนอยู่ห่างกันแค่รถไฟฟ้ามหานคร สถานี ลงจากสถานี
แล้วเดินเข้าหมู่บ้านมาไม่กี่กิโลก็ถึงบ้านละ ผมก็เดินมาเรื่อยๆ แอบเห็นว่า
มีผู้หญิงประหลาดสองคนยืนทำลับๆ ล่อๆ อยู่หลังเสาไฟริมรั้วบ้านผม
พูดอะไรกันก็ไม่รู้ ผมไม่ได้สนใจ ผมเดินเข้าบ้านไปตามปกติ เพราะไม่ใช่
ครั้งแรกที่มีเหตุการณ์แบบนี้ มีหลายครั้งแล้วละ เชื้อเหอะอีกสักพักเดียว
ก็มีคนมาจัดการไล่ผู้หญิงประหลาดพวกนั้นไปเองแหละ ผมไม่ต้องทำอะไร
หรอก

เข้ามาในบ้านแล้วผมก็เอากะเป๋นักเรียนไปเก็บบนห้องนอนที่อยู่
ชั้นสองของบ้าน พอเรียบร้อยก็เปิดประตูห้องออกมาเจอกับพี่ชายนัยน์ พี่ชาย
คนรองที่กำลังจะเข้าห้องนอนของเขาพอดี ผมเหลือบมองเขาเจ๊บบๆ ทำท่า
งง พี่ชายนัยน์เพิ่งจะกลับมาถึงบ้านเหมือนกัน

"..."

ทุกอย่างตกอยู่ภายใต้ความเงียบ เพราะผมไม่รู้จะชวนคุยอะไร คิดไม่ออก
แค่คำทักทายก็ยังไม่ออก ตอนนี้หิว น้ำตาลตก สมอไม่ค่อยสั่งการ

อืม... ถือว่าการมองเป็นการทักทายก็แล้วกัน

ดังนั้นผมจึงเหลือบมองพี่ชายนัยน์เพื่อทักทาย (?) นิดหน่อย แล้วผม
ก็เบนสายตาไปทางอื่น ก่อนจะสะดุ้งนิดๆ เมื่อรู้สึกว่ามีอะไรแข็งๆ พาดลงที่ขา
ขวับ!!

ผมหันกลับไปมอง คนร้ายคือ (ไอ้) พี่ชายนัยน์นั่นเอง พี่เขาเตะขาผม
ถึงจะเตะเบาๆ ก็เหอะ แต่มันตกใจนะเว้ยเฮ้ย แถมเตะแล้วยังเดินเข้าห้องตัวเอง
ไปเฉยเลย โวะ!!

แต่นั่นก็คงเป็นการทักทาย (??) ละมั้ง

12

ผมสายหัว เลิกคิดสนใจเรื่องพี่ชายคนรองจอมอินดี้ แล้วเดินลงบันไดไปชั้นหนึ่ง มุ่งตรงไปที่ห้องครัว สำนวญ์เย็นและบนเตาแก๊ส...

ไม่มีอะไรเลย...

พี่ซีไฟร์ยังไม่ทำกับข้าวอีกหรือเนี่ย (พ่อแม่พวกเราไปทำงานต่างประเทศนะ จริงๆ บ้านก็รายนะ แต่ไม่ได้จ้างแม่บ้าน พี่ซีไฟร์ในฐานะพี่ชายคนโตจึงรับผิดชอบจัดการหมดทุกอย่าง ทั้งทำกับข้าว ซักผ้า ทำความสะอาดบ้าน ส่วนผมก็ช่วยทำความสะอาดบ้างถ้าไม่ช้เกียจ แต่ส่วนใหญ่ก็ช้เกียจ)

ผมเดินออกมาจากครัว เห็นพี่ซีไฟร์เดินเข้ามาในบ้านพอดีด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พร้อมกับร่างกายหมียักษ์นั้น

แต่ทว่า...

พี่บ๊ว

พี่หมียักษ์กำลังยืนจ้องแมลงสาบตัวใหญ่สีดำที่กางปีกบินพ๊บๆ พุ่งไปตรงหน้าเขา จากหน้าเคร่ง เปลี่ยนเป็นหน้าซีด

"..." ผมยืนมองเสียบๆ โดยไม่พูดอะไร

ฟ้าวว

"ย้ากกกกก"

พี่ซีไฟร์หัวร่อ (เสียงร้องเพี้ยนพอๆ กับตอนที่พี่แกร์ร้องเพลง) ขณะโยกตัวกระโดดหลบแมลงที่กำลังบินตรงเข้าไปหา

เออ...คือออ แมลงตัวเล็กกว่ามดกล้ำมที่แขนของพี่แกละเลยนะ จะกลัวอะไรขนาดนั้น

แต่ก็นะ ความกลัวของคนเรามันไม่เหมือนกัน พี่ซีไฟร์กลัวแมลง แต่ผมไม่กลัว มันก็คงเหมือนกับความชอบความเกลียดละมั่ง ผมยังเกลียดกาแฟทั้งที่คนอื่นกินได้ปกติ บางคนก็ชอบดื่มมากๆ ด้วย (แต่ผมโคตรเกลียดรสชาติกาแฟนั้น เกลียดย่นกลืน!)

พี่บ๊ว

ไอ้แมลงสาบตัวนั้นยังบินวนเวียนตามรั้วความพี่ซีไฟร์ไม่เลิก อืม... ถ้าเป็นแบบนี้ พี่ซีไฟร์ก็จะกลัวเจ้าตัวจิ๋วบินได้นั่นจนไม่เป็นอันทำอะไร และไม่ยอมทำกับข้าวให้ผมกินซะที

อืม...

ป๊าป!

เพื่อกับข้าวแสนอร่อย ผมเลยเดินไปคว่ำรองเท้าแล้วพุ่งตัวไปใช้รองเท้า
ในมือฟาดเจ้าจิ้งบินได้อย่างแรง จนมันกระเด็นไปกระแทกกับผนังบ้าน
แล้วก็ฟาดอีกซ้ำๆ ให้แน่ใจว่ามันตายแล้วจริงๆ

ป๊าปๆๆ

พอเหลือแต่ซาก ผมก็จัดการเก็บกวาดซากแมลงสาบไปทิ้งถังขยะ
แล้วหันไปทางพี่ชายคนโต เห็นท่านพี่ยังยืนทำหน้าซอกอกอยู่ ผมจึงมองเขาหนึ่งๆ

เพื่อส่งข้อความบอกทางสายตาว่า

'ไม่ต้องกลัวแล้วพี่ มันตายแล้ว ผมจัดการเจ้าแมลงที่พี่กลัวให้เรียบร้อยแล้ว
รีบไปทำกับข้าวเถอะ ผมหิว'

บอก (ทางสายตา) แล้วผมก็เดินเข้าไปในห้องนั่งเล่นเพื่อรอกินข้าว
แต่พอนั่งแล้วก็มาคิดทบทวนย้อนหลังกับเหตุการณ์เมื่อ

ที่ซีโฟร์จะเข้าใจสิ่งที่ผมบอก (ทางสายตา) 'โหมนะ

ปกติก็ไม่เข้าใจนี่หว่า... (แต่ไม่ใช่แค่พี่ซีโฟร์หรอก พี่สนายนึกไม่เข้าใจ
เพื่อนสนิทผมก็ไม่ค่อยเข้าใจ จะว่าไปก็แทบไม่มีใครเข้าใจผมเลย)

หิววิ้ยยย

ผมตัดสินใจใช้พลังงานที่มีเหลืออยู่น้อยนิด เดินไปเปิดประตูห้องนั่งเล่น
แล้วยื่นหน้าออกไปมอง นั่นไง พี่ซีโฟร์ยังคงยืนซอกอกอยู่ที่เดิม เขาไม่เข้าใจผม
จริงๆ ด้วยสินะ

"พี่ซีโฟร์"

"หะ...หือ" พี่ชายคนโตตอบเสียงสั้นๆ หน้าตาเลอหลา ท่าทางเหมือน
ยังกลัวไม่หาย แมลงสาบนั่นก็ตายไปแล้วนะ หรือพี่แกมองเห็นวิญญาณ
แมลงสาบแล้วกลัวอีก เอ้อออ แล้วเมื่อไหร่ผมจะได้กินข้าว

คงต้องพูดสิ่งที่คิดออกไปแล้วละ

"ข้าวล่ะ"

"..."

"หิว"

14

"..."

หวังว่าพี่ซีไฟร์คงเข้าใจ (ความหิว) ของผมแล้วนะ

พูดจบผมก็ปิดประตูห้อง กลับไปนั่งตามเดิม แล้วหยิบสมาร์ตโฟนมาเล่นเกมรอ จนพี่ซีไฟร์เรียกไปกินข้าวนั่นแหละ ผมถึงออกมาจากห้องนั่งเล่น เดินไปที่ห้องกินข้าว

กับข้าววันนี้... ต้มยำกุ้งน้ำข้นกับหมูหวาน

โอเค ดีเยี่ยมมากท่านพี่ สมกับที่รอคอย!

ผมเดินไปตักข้าวใส่จานแล้วก็มานั่งกินกับข้าวแสนอร่อยฝีมือพี่ซีไฟร์ อร่อยมากจริงๆ ถ้าไปแข่งทำอาหารตามรายการดังๆ พี่ชายผมต้องได้รางวัลแน่ๆ แต่ไม่ไปนั่นแหละดีแล้ว ถ้าไปแล้วพี่ชายเกิดตั้งขึ้นมา มีกตเวทิตาหรือ มาติดต่อทาบทามให้ไปเป็นเชฟ เดี่ยวชีวิตพี่ชายจะวุ่นวายแล้วไม่มีเวลาทำกับข้าวให้น้องๆ อย่างผมหรือพี่สินายนึก็น ไม่เอา ไม่ดีหรอก

"จะไปไหนอีก"

การกินของผมชะงักไปเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงพี่ซีไฟร์พูดขึ้น เมื่อเงยหน้าขึ้นมองก็เห็นพี่สินายน พี่ชายคนรองของผมเดินสะพายกระเป๋า ลงบันไดมา ในมือถือกุญแจรถด้วย

หืม? พี่สินายนจะไปไหน?

อ่า แต่พี่แกก็เป็นแบบนี้อยู่แล้วแหละ ผลุบๆ โผล่ๆ อารมณ์เอาแน่เอานอนไม่ได้ อยากทำอะไรก็ทำ อยากไปไหนก็ไป บอกได้คำเดียวว่าอินดีส์สุดๆ

"เดี๋ยวมา" พี่สินายนตอบสั้นๆ

"อีกแล้วหรอสินายน" พี่คนโตเริ่มดูพี่คนรอง "นายจะออกจากบ้านโดยไม่กินกับข้าวที่พี่ตั้งใจทำอีกแล้วนะ"

"ไม่ละ ไม่อร่อย"

ไม่จริงครับ!!

ผมหันขวับไปมองพี่รองอื่นๆ ด้วยความฉุนเฉียว แล้วก็นิ้วโป้งให้อย่างโกรธๆ เพื่อเถียงว่าผมไม่เห็นด้วยกับคำพูดของพี่รองนะ กับข้าวของพี่ซีไฟร์อร่อยจะตายไป (แต่ไม่รู้ใครจะเข้าใจผิดว่าผมเห็นด้วยกับคำพูดของพี่รองหรือเปล่า ก็ช่างเถอะ ชี้แจงพูดอธิบายต่อ)

"ไปก่อนนะ ไม่ต้องโทรตามด้วย อยากกลับมาคนเดียวกลับมาเอง"

"กลับมากินข้าวก่อนวัย ใช้น้องเวร!"

"บาย"

พี่ชายนั่นไม่สนใจฟังคำพูดของพี่ชีโฟร์เลย ทั้งที่พี่หมียักษ์ชีโฟร์ทำเสียงคำรามราวกับจะกินหัวคนได้อยู่แล้วนั่น แต่ผมก็ไม่ได้กลัวทำทางแบบนั้นของพี่ชีโฟร์นะ จริงๆ แล้วพี่แกใจดี ไม่ได้น่ากลัวเหมือนหน้าตาซะหน่อย

พอพี่ชายคนรองออกจากบ้านไปแล้ว กับข้าวส่วนของพี่ชายนั้ก็กลายเป็นของผม เยส!

"กับข้าวไม่อร่อยจริงเหรอ ชีวัน"

ก็บอกให้เรียกชีวาน

ผมมองพี่ชายคนโตตาขวาง คิดในใจแต่ไม่ได้พูดออกมา แล้วพูดเฉพาะคำตอบของคำถาม

"ไม่จริง"

"ไม่จริง? งั้นก็แปลว่าอร่อย"

"อ้อ อร่อย"

ถ้าตอบไม่อร่อย เดี่ยวไม่มีข้าวกิน

พี่ชีโฟร์ดูอารมณ์ดีขึ้นหลังจากได้ยินคำตอบจากผม ส่วนผมก็ก้มหน้าก้มตากินข้าวต่อจนอิ่มแปล้ แต่กระเพาะก็ยังเรียกร้องอยากกินของหวานตบท้าย

เฮ้อออ เเซ็ง ถ้าวันนี้ขนมปังมันม่วงนมสดร้านนั้นไม่หมดก่อน ผมคงได้กินของหวานล้างปากแล้ว ได้~

ใครกันที่ชิงซื้อขนมปังมันม่วงนมสดของโปรดของผมไป อย่าให้รู้นะ ผมจะ...

จะ...

จะ...

จะทำอะไร คิดไม่ออกวะ

ค่อยคิดอีกทีละกัน

แต่วันอังคารหน้าผมจะต้องกินขนมปังมันม่วงนมสดร้านนั้นให้ได้

16

C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมึน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100%

จะไม่ยอมพลาดเหมือนวันนี้แน่!!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625079.html>